

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VII. Scientia practica Christianorum efficaciter probat cunctis
hominibus in mundo, Jesum Christum verum esse Messiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

rationis compos de iis valeat dubitare : Ecce tamen tibi adhuc alia, quæ validiora mihi videntur, magisque constringentia!

ARGUMENTUM.

Scientia practica Christianorum efficaciter probat cunctis hominibus in mundo, Jesum Christum verum esse Messiam.

ARTICULUS VII.

LOquor hic de scientia practica Christianorum, quæ non nisi paucissimis est perspecta; nam plerique possident tantum speculativam, contenti scientiâ veritatum sublimium à Christo Jesu edoctrarum, quibûs ipsi suum præbeant assensum. Sed tantum abest, quòd illas redigant in opus, ut ferè semper agant potius contrarium illi, quod nõrunt, quòdque edocti sunt in religione, quam profitentur. Jam id genus scientiæ purè speculativæ & à praxi falsorum Christianorum oppugnata, non tantum nil habent efficaciz ad persuadendum mundo adventum Messiz, & veritatem Religionis Christianæ, sed potius dissuadet utrumque, & effectus affectûsque prorsus contrarios aspicientium imprimis animis. Libenter igitur obducerem velum oblivinis æternæ, ad abscondendam illam cognitioni cunctorum hominum, velut probrum & dedecus Religionis Christianæ.

Sed verba duntaxat facio de scientia practica parvi gregis ve-

rorum Christianorum: hæc tam mirabilis mihi videtur, tam sublimis, tam fortis & efficax, ut sola illius consideratio convincere debeat animos maximè pertervos & obfirmatos. Nam si consideremus, quò scientiæ genere repleat Jesus Christus animas doctrinam suam recipientes, hæc eousque transcendit omnia lumina & omnes cognitiones rationis humanæ, ut hæc non solum ipsam non possit comprehendere, sed potius primo ipsius intuitu confundantur, obtundantur & quasi stupefiant.

Congrega mihi acutissima quæque ingenia Philosophorum, quos coluit antiquitas; & dic illis, quòd thesaurus in paupertate pateat absconditus, qui majoris sit possessione omnium regnorum mundi; quòdque ut summas quis acquirat divitias, & possideat omnia, oporteat omnes mundi divitias calcare plantis & contemnere. Dic illis, quòd separatio universalis ab omnibus creaturis incomparabiliter majori sit solatio, quam ipsorum fruitio, quòdque,

Christiani
ignavi dissuadent religionem.

Pulchritudo scientiæ veterum Christianorum.
Philosophi nihil capiunt in scientia practica Jesu Christi.

que, ut beatus & contentus quis vivat, oporteat suis subtrahere sensibus omnia, in quibus hi suam collocant delectationem, & insuper portare continuò mortificationem crucis in suo corpore, imò & crucem interiorem pœnolissimarum desolationum in sua anima; quòdque in his omnibus inveniatur campus tam jucundarum, tamque solidarum voluptatum, ut longè transcendat id omne, quidquid voluptuosissimi quique in suis voluptatibus degustare possunt jucunditatis.

Adjicias insuper, summum gloriæ apicem latere in profundissima contemptus abyisso; quòdque melius sit hic subesse, quam elevatum sedere super folia, quod oblivione sepeliri, & quasi annihilari cognitioni cunctorum hominum, itatus sit melior, conditioque felicio, quam omni præconiorum genere per orbem extolli universum. Dic illis denique, nihil suavius esse in vita recordatione & spe mortis, nihilque majus, nihil desiderabilius esse quam sacrificare vitam suam pro Deo. Omnem move lapidem, ut probes illis omnes has veritates validissimis & efficacissimis quibusque, quas invenire poteris, rationibus, & soli huic operæ annos impende integros; an evicturum te credis, ut persuadeas id illis? imò potius vi-

debis, ipsos majori contra te irratatos contumaciâ, accepturos te velut stolidum & mentis impotentem, utpote talia profertentem, quæ omni sanæ adversentur rationi.

Et nihilominus JESUS CHRISTUS JESUS CHRISTUS persuasit ea omnia ingenis tum persuasit doctrinam suam, proponendò duntaxat ipsam, quamvis omnibus sensibus adversam. magnis, tum mediocribus, tum innumeræ hominum multitudi- ni diversorum statuum ac conditionum; & hoc paucis admodum verbis, nudis, simplicibus, & absque allegatione alicujus rationis. Quis induxit ipsos ad recipiendum doctrinam sensibus adèò contrariam, & omni humanæ rationi adversantem? unde oriuntur hæc lumina ab universali opinione hominum adèò remota & aliena, quæque illa veteris Testamenti omnia, quamvis à magnis Prophetis edocta, attingere nunquam potuerunt?

Quantam igitur auctoritatem, quantam potestatem occultam habeat ille, qui ejusdem receptionem usque in cordis penetralia persuadere potuit, proponendò solummodò illam? Quis diffitebitur, hunc esse non posse hominem quendam vulgarem, nec solummodò magnum quendam Prophetam, sed esse oportere ipsummet Deum Prophetarum? Et ecce tibi primum, quod admirabile invenio in doctrina, quam veri Christiani receperunt à JESU CHRISTO: potuisse nimirum ipsam

comprehendere, ipsius accuratè observâsse pulchritudinem, ipsam adamâsse, ac firmiter eidem adhæsisse, ubi primùm fuit proposita: hoc prodigium est, quod omni consideranti obstupescendum prorsus videbitur.

Secundùm adhuc magis admirabile est, quòd reddiderit hanc scientiam practicam, & roboraverit imbecillitatem humanam in innumerabili multitudine hominum, diversorum statuum & conditionum, ut vivere possent juxtâ præscriptum hujus doctrinæ, in statu tam sublimi & superante vires naturæ, ut velut totidem æstimari possent miracula. Quantos videre fuit Monarchas, sua ad plantas prosternentes diademata, ut amplecterentur cum gaudio altissimæ paupertatis thesaurum, in qua pretiosius quid aspexerunt, omnibus mundi gazis & divitiis: Aliquem Carolomannum in Francia, aliquem Sachisium, Regem in Longobardia, aliquem Isaac Comcennum Imperatorem in Oriente, aliquem Lotharium Imperatorem in Occidente, aliquem Veremundum in Hispania, tantosque alios, quorum abundè meminerunt historiæ.

Quantæ subièrunt oculorum aciem personæ, conditione & corporis constitutione admodùm fluxæ, molles, imbelles, quæ è medio voluptatum abundanter

sibi à mundo instructarum sese proripuerunt, ut profiterentur hic in Eremito; alter in Asceterio vitam omninò crucifixam in austerrimæ pœnitentiæ rigore; confitentes etiam, se plus hic invenisse solatii, quàm in omnibus voluptatibus mundi? Et visi sunt vivere in hoc statu adè contenti ac consolati, tantòque delibuti gaudio, ut invidiam cierent iis, qui vel maximè aucupantur sensuum voluptates.

Et quot extitère alii qui gloriâ & honore circumfusos se videntes in sæculo, harum fastidiò affecti sunt vanitatum; & quia sine comparatione quid majus contineri credebant in contemptu, voluntariè sese abjectos reddiderunt in domo Dei; & hi quidem recedendò solum mutato nomine in regiones incognitas, uti sanctus quispiam Alexius; alii totos vivos sese tumulandò in spelæa horrida, ut sese absconderent, & quasi annihilarent cognitioni hominum, ubi nonnisi cum morte faciebant verba & cum cogitationibus æternitatis? Et hi, quibus se præbebat occasio, sacrificandi vitam suam pro Deo, veluti Martyres, concurrerunt majori cum gaudio ad torturam, quàm ad torum, majori cum júbilo supplicia, quàm ad nuptiarum illicia. Hæ non sunt imaginationes & ideæ in aère; sunt veritates omninò palpabiles, quarum

Exempla magnorum Principum doctrinam Evangelii in opus redigentium.

Plurimi fugerunt gloriam, ut quærent contemptum.

rum nunquam ab adventu Jesu Christi defuerunt exempla.

Mirabilis effectus adventus Messiae.

Quid dicere potest mundus, videns scientiam hanc practicam verorum Christianorum, quæ pudore suffundit sapientissimos quosque, & terrore percellit maximè generosos? Unde est, ejusmodi sensa, similes praxes, paria exercitia non conspici, nisi in sola religione Christiana? Nam in cunctis cæteris religionibus conspicitur nec unicum. Et inter Judæos toto tempore veteris Testamenti, quamvis veram haberint religionem, quasi nec unus, nisi pauci admodum Prophetae, & hi rarissimè ejusmodi quid operati sunt: sed in religione Christiana totas legiones ejusmodi Heroum cunctis licebat sæculis intueri. Hoc nonne luculentissimè probat, quòd Verbum caro factum sit, quòdque verè venerit Messias ad nos instruendos? eoquòd similia facta non sint, nisi postquam Filius Dei carne nostrâ indutus est mortali, ad ostendendum se oculis hominum pauperem, afflictum, contemptum, solitarium, calamitatibus oppressum, & denique confixum cruci, ubi propriam suam vitam sacrificare voluit & mori ex hominum amore. Nonnisi à tempore hoc ii omnes & soli, qui probe ipsum agnoverunt, quique ipsius spiritum, ipsius dogmata, ipsius sensa usque

ad intima cordium suorum receperunt penetralia, maximas cæperunt intueri, pulchritudines in horroribus summis, quos Verbum incarnatum sanctificavit, & divinos quasi reddidit in Persona sua.

Perpende tecum ipse, quis unquam comprehendere potuisset ejusmodi doctrinam; & posito, quòd comprehendere potuisset, quis unquam illam amasset, quis affici erga ipsum potuisset? Et posito etiam hoc amore & affectu, cui probatio evidens adventus Messiae. unquam fuisset tantum roboris ac animi, ut ejusmodi moliretur opera, nisi fuisset roboratus à virtute quadam divina, quæ infinitâ ratione excedit omnem illam naturæ? Hoc unicum si bene perpendatur judicio quodam sano & ab omni inordinata propensione libero. Nonnè evidentissimè convincit, quòd Jesus Christus, qui operatus est hæc prodigia, non fuerit nudus & simplex homo, sed quòd portaverit divinitatem sub humana apparentia absconditam, adeoque extiterit verus à Deo promissus Messias? Sanè imbecillitas nostra humana nunquam indutam se vidisset virtute tam divina tamque potenti, nisi omnipotentia Verbi Dei induta fuisset nostrâ imbecillitate humanâ. Quid dicitis ad hæc, vos Judæi?

Nôsse percuperem, an alter ille, quem expectatis, fictitius Messias, quique

qui que venturus sit, uti dicitis, velut Rex magnus summa cum potentia ac majestate, ut imperet & jura det omnibus Monarchis mundi; qui pro arbitrio dispositurus sit, uti putatis, cum omnibus thesauris terræ, quos in suis habebit manibus; qui que impleturus sit, uti speratis, populum suum divitiis, honoribus, consolationibus, & omnis generis temporaneis prosperitatibus; percuferem nosse, an non potius arrepturus sit medium & viam damnandi, quam salvandi homines?

Existimatus
Messias Judæ-
orum eâ ratio-
ne, quâ ipsum
expectant,
potius dam-
naret quam
salvaret ho-
mines.

Anne hoc esset morbo mederi avaritiæ, quæ omnium origo est malorum, si bonis temporalibus repleret homines? imò hoc potius foret nutrimentum & escam suppeditare ipsorum concupiscentiæ: Et quando uni soli omnia dedisset mundi bona, non satiasset adhuc inextinguibile illius, quò accenditur, habendi desiderium. Si tamen omnia hæc contulisset uni soli, quid conferendum ipsi restaret aliis?

Anne hoc esset remedium apponere ardentissimæ feбри, quâ succenduntur voluptuosi, si magis adhuc succenderet ipsorum concupiscentiam fruitione voluptatum sensualium? quis diffitebitur, quòd potius hoc foret in bruta convertere animas, illasque reddere ineptas elevandi se ad ad Deum? quòdque commentitius hic Messias, qui per viam

hanc deduceret homines, ipsos potius ageret in ruinam, quam dirigeret ad salutem?

Anne hoc quoque foret medicamentum insigne ad sanandum infirmitatem ambitionis humanæ, quæ satiari omninò non potest, si conferret ipsis honores, si illustres redderet illos splendore gloriæ, si attolleret ipsos ad solia, supra cæterorum verticem hominum? Verùm si existimatus vester Messias hæc ratione felicitatem conferre vellet hominibus, quam veniret allatum illis, quotnam ex illis reddere posset felices? Nonne videtis unicum solum, quem attolleret super alios, ab eo duntaxat felicitandum, vel ad summum tenuem omninò ipsorum numerum, quorum verticibus sua decerneret diademata, quorum manibus sua consignaret imperia, dum interim relinqueret cæteros omnes in sua miseria. Manifestum prorsus est, hæc esse impossibilia.

Ex hoc optimè deducitur, omnia bona, omnes prærogativas, omnes prosperitates, quas Scripturæ promittunt vobis in adventu Messias, intelligi non posse de temporalibus & materialibus, sed necessariò intelligendas esse de spiritualibus. Quantùm ergò volueritis philosophamini, ut efformetis vobis alium Messiam iuxtà idæam & imaginationem vestram, qui veniet e cælo in terram,

ram,

ram, ut obeat officium Salvatoris hominum; excogitare poteritis nullum, qui magis congrua, magisque efficacia arripere possit media, quam arripuerit Christus Jesus, ad expellendum e mundo peccatum, ad liberandum homines à servitute vitiorum, & pravorum affectuum, ad deducendum illos cum securitate in viam salutis; & unico verbo ad reparandum perfectissimè omnes ruinas, quas natura subiit humana per lapsum primi hominis: Et consequenter, absque eo, quòd vosmet ipsos decipiatis, imaginari non potestis verbis, alium expectandum esse Messiam.

Duo Rabbini, qui audiebant hæc omnia, probè videbant, illa esse tam rationi congrua, tamque plausu digna, ut non haberent, quod contradicerent: nihilominus, quia præoccupati erant aversione horrendà, quam omnes in-

felicitis istius nationis homines nunquam non sentiunt & fovent in corde suo contra Christum Jesum, cujus solum nomen ipsis est intolerabile, nullum exhiberunt signum, omnes has tam efficaces rationes vel minimum quid commotionis reliquisse in cordibus suis; nisi quòd eandem conceperint animo curiositatem, quam sapientes Areopagi conceperunt prædicante ipsis sancto Paulo resurrectionem mortuorum, quæ ipsis res erat inaudita, quamque æstimabant impossibilem: citrà id, quòd vel approbarent, vel damnarent, dixerunt illi: Audiemus te de hoc iterum. Hi quoque demonstrarent nobis desiderium aliam hac super re instituendi Consultationem: promissio desuper est facta, diesque determinatus, & Consultatio fuit sequens.

CONSULTATIO VII.

De Consolatione illorum, qui profitentur Religionem Christianam.

Differentia inter cæcitatē corporalem & spiritua-
lem.

Quid prodest cæco portare in manibus facem? alios quidem illuminare potest, sed seipsum illuminare non potest. Cæcitas spiritualis in hoc pejus habet, quam corporalis, quòd ille, qui cæcus est corpore, bene id nôrit; cæci-

tas ipsius & tenebræ extorquent ipsi gemitus; sed ille, qui cæcus est spiritu, non novit, nec cernit illud, adeoque non conqueritur, sed potius suam amat cæcitatē, hancque credit ingentem esse lucem: Et hoc cæcitatē ipsius est summa miseria.

Ecce